

víctima l'escarni de nostres polítichs.

Si parles á nostres compatriotes de revolució, veurás en sos llabis dibuixat l'escepticisme y te contestarán que la fassis tú si vols. Mes no, aquesta no precisa encare, abans de tot es necessari crear caràcter; els mals del govern acostuman provenir dels vicis socials y si avuy se ha entronisat el centralisme, si 'l caciquisme ho invadeix tot y si la tirania parlamentaria 'ns domina es per falta d'enteresa, en els ciutadans y també per sa ignorància y embrutiment.

Eduquém al poble, trayemlo del fanch de ses passions, no l'apartém del compliment de sos debers y de sos quefers domestichs, sino que sense llensarlo á lluytes quixotesques y á empreses irrealisables, donemli idea de sa propia dignitat, fentlo ser práctic en son obrar per èl be general, acabemlo de desenganyar dels partits polítichs y encarnemli l'amor á les coses de la terra, y prompte veurém á nostre país alsarse, no mogut per idealismes y fantástiques teories, sino exigint que se respecti sa dignitat, que se reconeguín sos drets y que se satisfassin ses necessitats.

Si el Catalanisme es el despertar de un poble en general, el Regionalisme no significa la obra de un nou partit, sino el desvetllament dels pobles que volen defensar sa vida. Quan aquesta idea reyni en les consciències tindrém segur el triomf de nostre causa y potser també lograrém la salvació d'Espanya.

Barcelona 9 Octubre de 1900.

Joseph Gassiot y Magret.

TARDOR

La natura va despullantse de ses gales.

La llum del sol ab son brill emortuhits

reflecta pàlidament sobre les mes esmortuhides plantes dels camps.

Els cants d'estiu, alegres com rialla d'infantó, s'han perdut ab la verdor del fullam.

Les fonts murmuran queixes d'anyoransa, perque conservan les dolces paraules que sentían pronunciar als joves enamorats.

Ni en la verdissa vora 'l riu se sent l'alegre rossinyol, ni en la clotada xiula el merlot, ni en la boscuria se deixan sentir armonioses formant chor les variades veus de miç cantayres aucells.

Tot enmudeix, tot resta silenciós.

Les floretes totes coll tortes, llensan plor de desengany al costat de marcides falgueres y de punyentes argelagues.

En els ubachs ahont cantavan les gribes y niavan les tórtoras y tudons sols sí senten á vegades notes melangioses, sospirs tirats al ayre escapats del cor d'alguna pastoreta que entre aquell silenci esplaya son esperit enamorat, tantost la picasoca trepant pels arbres va cantant reposadament.

Tots els arbres llagimejant fulles, bo y trayentse el vestit prehuat que estrenaren per la primavera y ensenyant com reliquia algún niu que fou el bressol de tendres aucells.

Els camps tots enmonjoyats no están tan cofoys com quant rumbejavan son vestit de flor de fajol, més blanch que vel de nuvia.

Per tot domina el tó groguench del blat de moro, del mill y de les fulles que á terra 's mouhen joguineres empeses pel ventitjol y solsament verdejan els camps ahont hi ha nascut el fench que 'ls encatifa.

Esbarts d'alobas y pitrulfus ab ses monótones passades junt ab un estol de pinsans van pregonant l'arribada de la tardor.

Colles de pardals van á robar moguent xibarrí les granes del mill.

Les aurenets y ballestés que xisclejant en l'espay van á deixar perque ha arribat la tardor.

Les castanyeres posades pels cantons dels carrers darrera una taula ahont fu-